

Epistola lui Pavel către Efeseni (6) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 6

UMBLÂND DEMNI DE CHEMAREA NOASTRĂ (continuare)

III. | Umblarea demnă de chemarea noastră în familie (5.22-6.9) (continuare)

Copiii (6.1-3)

Versetele 1-3

Efeseni 6.1-3: Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept. „Onorează pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de promisiune – „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ”.

Deoarece epistola către Efeseni nu tratează mărturia creștină în descompunere, ea vede căminul creștin într-o ordine plăcută lui Dumnezeu. Locul copiilor în cămin este să „asculte” de părinții lor. Aceasta este prezentat ca fiind calea de binecuvântare practică în viața lor. Observați că se spune „părinți” (plural); aceasta implică faptul că tatăl și mama sunt de acord în instrucțiunile lor pentru familie. Copiii tind să asculte de tatăl lor (poate din teamă), dar nu și de mama lor; prin urmare, li se poruncește să asculte de ambii părinți. Faptul că Pavel adaugă cuvintele „în Domnul” sugerează că el se adresează copiilor credincioși care, în mod normal, doresc să fie plăcuți Domnului.

„Onorează pe tatăl tău și pe mama ta” este o poruncă care nu se aplică doar unui copil care încă locuiește cu părinții săi. Ar trebui să ne onorăm părinții pe tot parcursul vieții noastre, chiar dacă nu mai trăim direct sub autoritatea lor. Există o recompensă practică atunci când ne onorăm părinții, în sensul că Dumnezeu lucrează în viețile noastre spre bine prin providență. Pavel nu spune că fiecare copil creștin, care ascultă de părinții săi, va trăi mult pe pământ, ci se referă la principiul guvernării lui Dumnezeu din Legea mozaică, care promite providența Sa pentru viețile celor care își onorează părinții. Dumnezeu lucrează și astăzi în casele creștine în conformitate cu acest principiu.

Trei motive pentru ascultarea și respectul față de părinți

- Este „drept” (Efeseni 6.1).
- Este în conformitate cu Sfânta Scriptură (Efeseni 6.2).
- Există o promisiune de binecuvântare conform căilor guvernamentale ale lui Dumnezeu (Efeseni 6.3).

Părinții (6.4)

Versetul 4

Efeseni 6.4: Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplină și sub mustrea Domnului.

Tații trebuie să fie deosebit de atenți să nu-și descurajeze copiii dându-le instrucțiuni drastice, distrugându-și astfel influența în bine și pierzând afecțiunea copiilor lor. Copiii pot deveni „descurajați” și cedează (Coloseni 3.21). Pe măsură ce cresc, descurajarea lor se poate manifesta prin răzvrătirea împotriva a tot ceea ce părinții lor au încercat să-i învețe.

Sarcina părinților este de a-și *încuraja* și nu *de a-și descuraja* copiii. Ei trebuie să-i crească „în disciplina și sub musturarea Domnului”. Sunt două lucruri aici: „disciplină” și „mustrare”. Unul este pozitiv, celălalt negativ. „Disciplina” din acest verset nu înseamnă pedeapsă, ci instruirea sau educarea copiilor. Părinții trebuie să lucreze cu ei și să-i instruiască pentru a deveni ucenici ai Domnului Isus. „Mustrarea” are ideea de a corecta, dar trebuie să fie „în Domnul”, adică în același caracter în care Domnul ne mustră și ne corectează. Aceasta pune lucrurile la un nivel foarte înalt în căminul creștin și corespunde caracterului epistolei.

Robii (6.5-8)

Versetele 5-8

Efeseni 6.5-8: Robilor, ascultați de stăpânii pământești, cu teamă și tremur, în simplitatea inimii voastre, ca de Hristos, nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor, știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob, fie liber.

Cuvântul „robi” ar trebui tradus prin «sclavi». Instrucțiunile de aici sunt pentru aceia din această clasă care fuseseră mântuiți. Erau deci sclavi creștini. În timp ce relațiile anterioare ale soțiilor și soților și ale copiilor și părinților sunt rânduite de Dumnezeu, sclavia nu este o instituție a lui Dumnezeu. Ea a apărut prin căderea omului în păcat și a fost o instituție a omului impusă asupra semenilor săi din motive nedrepte. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca un om să fie sclavul altuia.

Este semnificativ faptul că Pavel nu încearcă să corecteze această relație creată de om între stăpâni și sclavi. Creștinismul nu este o încercare de a reforma societatea prin revoluționarea acestei teribile instituții omenești. Pavel nu le spune credincioșilor să lupte împotriva ei sau să desființeze toate aceste relații, dacă trăiesc în astfel de condiții. Pentru că Evanghelia nu este o forță care îndreaptă lumea; ea îi cheamă pe toți cei care au credință să iasă din ea înainte ca judecata lui Dumnezeu să cadă asupra lumii. Evanghelia vestește eliberarea nu de nedreptățile societății, ci de păcat și de judecată. Ea promite lucrarea „puterii lui Dumnezeu” în viața celor care cred, eliberându-i de sub dominația păcatului (Romani 1.16).

Ne-am putea întreba cum un astfel de pasaj poate fi relevant pentru noi, în lumea occidentală a secolului XXI, unde sclavia a fost de mult abolită. Cu toate acestea, îndemnurile de aici au relevanță pentru creștinii credincioși la locul de muncă. Atunci când lucrăm ca angajați, suntem, în esență, în poziția unui sclav, slujindu-l pe angajatorul nostru. Prin urmare, aceste instrucțiuni se aplică atunci când ne aflăm în această relație.

Idea de bază a apostolului în aceste instrucțiuni este că atât robii, cât și stăpânii ar trebui să-și reglementeze comportamentul la locul de muncă în conformitate cu standardele și principiile creștine. Creștinismul ne încurajează să-L glorificăm pe Dumnezeu și să-L slujim pe Domnul la locul unde am fost chemați (1 Corinteni 7.17-24). Locul de muncă este o mare oportunitate

de a mărturisi pentru Hristos prin obiceiurile noastre de lucru, stilul nostru de viață și ascultarea față de angajatorul nostru pământesc. Acesta este motivul pentru care Pavel dorește ca noi să slujim sub stăpânii noștri la locul de muncă „ca robi ai lui Hristos”. Atunci când ne privim munca în acest fel, ea devine incomensurabil de demnă. Sarcina celui mai umil muncitor poate fi înnobilită atunci când înțelegem că slujim cu adevărat „ca Domnului”.

Ce atitudine ar trebui să adopte creștinii credincioși în lumea muncii? Atât robii [angajații], cât și stăpânii [angajatorii] ar trebui să recunoască autoritatea stabilită de Dumnezeu. Datoria robilor este ascultarea. Ei nu trebuie să fie „slujitori de ochi” sau „ca unii care caută să placă oamenilor”. „Slujitori de ochi” înseamnă că ei lucrează doar atunci când sunt supravegheați, dar în rest sunt leneși sau nepăsători atunci când stăpânul este absent. Cei „care caută să placă oamenilor” sunt cei care încearcă să obțină favoruri de la stăpânii [angajatorii] lor din interes personal. Aceste lucruri, desigur, nu fac decât să strice mărturia noastră creștină în fața lumii.

Stăpânii (6.9)

Versetul 9

Efeseni 6.9: Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei, renunțând la amenințare, știind că Stăpânul lor și al vostru este în ceruri; și la El nu este primire după înfățișare.

Apostolul are un cuvânt de avertizare pentru „stăpânii” creștini. Aceștia ar trebui să-și amintească faptul că au un „Stăpân în ceruri”, care supraveghează totul și, dacă este necesar, se va pronunța împotriva unui stăpân pământesc nedrept. Filimon ar fi un exemplu de stăpân creștin credincios în Scriptură.

Așa cum am menționat anterior, îndemnul de aici se pot aplica și angajatorilor. Un angajator creștin credincios poate fi o mare mărturie pentru Domnul Isus, atunci când oamenii văd cum își tratează „robii”, angajații, cu dragoste, grijă și demnitate. Încercarea de a obține mai multă performanță de la lucrători prin „amenințări” nu este un principiu creștin și angajatorul ar trebui să se abțină de la folosirea unor astfel de tactici. Angajatorii creștini credincioși ar trebui să-și amintească faptul că și ei sunt sub autoritate și, în cele din urmă, răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru modul în care și-au tratat angajații. Dacă se comportă rău, este o mărturie proastă pentru Domnul.

MODUL CREȘTIN DE A PURTA RĂZBOIUL (6.10-20)

Înainte de a încheia epistola, apostolul ne reamintește că avem un dușman spiritual, care se află pe același tărâm cu binecuvântările noastre spirituale: „în cer” (Efeseni 1.3; 2.2; 6.12). Satan și emisarii săi sunt acolo, pe acel tărâm al activității spirituale, făcând tot ce pot pentru a ne strica bucuria în Hristos și binecuvântările noastre spirituale în El. Într-adevăr, un dușman puternic este echipat împotriva noastră, dar Dumnezeu a luat măsuri vaste de ocrotire pentru noi împotriva acestui dușman viclean, și anume, prin „toată armura lui Dumnezeu” (Efeseni 6.11,13). Atunci când o purtăm, puterea lui Dumnezeu ne face capabili să trăim în bucurie neîntreruptă în lucrurile care ne aparțin.

Puterea Domnului (6.10)

Versetul 10

Efeseni 6.10: Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui.

Apostolul ne îndreaptă mai întâi gândurile către puterea care este *pentru* noi, înainte de a ne vorbi despre puterea care este *împotriva* noastră. Pentru a combate aceste înșelăciuni viclene, trebuie să fim „tari în Domnul și în tăria puterii Lui”. Dacă vrem să biruim în această luptă spirituală, trebuie să înțelegem că aceasta poate avea loc doar în și prin puterea Domnului. Nu puterea noastră, ci „puterea Lui” este cea care ne va ajuta să ajungem la victorie. Forța umană nu va fi de niciun folos în această luptă (1 Samuel 2.9). „«Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu», zice DOMNUL oștirilor” (Zaharia 4.6). Suntem foarte recunoscători să știm că puterea lui Dumnezeu este mai mare decât cea a dușmanului (1 Ioan 4.4).

Vom fi „tari în Domnul” numai dacă trăim practic sub Domnia lui Hristos. Aceasta înseamnă că trebuie să recunoaștem autoritatea Domnului în fiecare aspect al vieții noastre. Nu ne putem aștepta să experimentăm puterea Sa în viața noastră dacă trăim fără El. Noi cădem pradă înșelăciunilor dușmanului, pentru că *subestimăm* puterea satanei și *supraestimăm* pe a noastră (Psalmul 118.8; Luca 14.31). Ca urmare, nu folosim armura așa cum ar trebui și ne lăsăm înșelați în ceva care, în cele din urmă, ne distrage de la partea noastră spirituală în Hristos. Aceasta este ilustrat tipologic în Iosua 7 la bătălia de la Ai.

Caracterul spiritual al conflictului (6.11)

Versetul 11

Efeseni 6.11: Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului.

Această luptă nu este o luptă *carnală* cu bombe și arme în adevăratul sens al cuvântului, ci o luptă *spirituală* împotriva duhurilor rele („raționamente”) din „locurile înalte” (2 Corinteni 10.4,5). Lupta descrisă aici *nu* este cea pe care o experimentează un credincios atunci când se luptă cu dorințele cărnii, pentru că nu umblă în Duhul. Aceasta este descrisă în Galateni 5.17. Deși lupta cu carnea poate fi un lucru foarte real în viața unui credincios, aceasta nu este o experiență creștină normală, deoarece Biblia prezintă viața creștină din perspectiva credinciosului care a pus carnea pe locul morții, astfel încât aceasta să nu se impună în viața sa. Lupta de aici din Efeseni 6 este ceea ce întâlnește un credincios atunci când umblă în Duhul. Dacă ne judecăm pe noi înșine și ne îndreptăm atenția spre lucrurile cerești și căutăm să umblăm în bucuria practică a acestor lucruri, vom descoperi imediat că puterea lui satan este împotriva noastră, așa cum este descris în acest capitol. Prin urmare, Galateni 5.17 descrie o luptă care izbucnește atunci când *nu umblăm în Duhul*, în timp ce Efeseni 6.10-12 descrie o luptă care apare atunci când un credincios *umblă în Duhul*.

Ca și „căpetenie a autorității văzduhului”, satan se mișcă în locurile cerești. În Efeseni 2.2 vedem cum el se opune planului lui Dumnezeu și încearcă să împiedice realizarea planului lui Dumnezeu cu privire la zidirea Bisericii (Adunării). În Efeseni 2, îl găsim pe satan în locurile cerești, pentru a-i împiedica pe credincioși să se bucure de Hristos și de binecuvântările lor în El. Este important să înțelegem că această bătălie nu se referă la intrarea noastră în posesia

binecuvântărilor noastre spirituale, ci la faptul că ne bucurăm de ele și umblăm în ele. Satan nu încearcă să ne ia mântuirea sau binecuvântările, pentru că el știe că nu poate. Intenția lui este mai degrabă să ne ia bucuria părtășiei noastre în Hristos.

Deoarece credinciosului din această epistolă îi merge bine din punct de vedere spiritual și umblă în Duhul (Galateni 5.16,25), este puțin probabil ca el să răspundă la lucrurile carnale așa cum ar face-o o persoană aflată într-o stare spirituală precară. Știind aceasta, diavolul îl urmărește pe credincios într-un mod diferit: el încearcă să aducă în viața sa lucruri care nu sunt neapărat păcătoase și le folosește pentru a-i distrage atenția de la preocuparea sa cu Hristos. El folosește adesea grijile și responsabilitățile acestei vieți, pentru a ne distrage atenția de la bucuria Domnului. Uneori se folosește de oameni, pentru a-i face lucrarea, fără ca ei să-și dea seama - chiar și de creștinii bine intenționați. Astfel, ceva la fel de simplu ca o intenție, un hobby, o pasiune etc. ne poate fi prezentat, dar în spatele lor se află un truc al diavolului pentru a ne distrage atenția și a ne preocupa cu altceva decât cu Hristos. Rezultatul este că suntem preocupați de acel lucru și nu de partea noastră în Hristos. Dacă aducem ispite de natură carnală în acest pasaj, înțelegem greșit contextul și caracterul acestui conflict. Luptele lui Lot în Sodoma nu reprezintă această luptă din Efeseni 6.

„Uneltirile diavolului” ne prezintă lucruri care par frumoase și inocente, dar prin ele sufletele noastre sunt înșelate. Faptul că aici este folosit pluralul („uneltirile”) ne arată că satan are multe moduri înșelătoare de a ne ataca. Ceea ce el folosește asupra unui creștin credincios nu poate folosi asupra altuia. El cunoaște prin observație tendințele fiecăruia dintre noi și va folosi o anumită metodă de atac, vizând zona în care suntem cei mai slabi și cei mai susceptibili de a fi înșelați. William Kelly traduce acest verset prin „strategia diavolului”. Aceasta se referă la știința războiului militar. Conform acestuia, satan plănuiește o strategie specială pentru a-i ataca pe credincioși. El a țintit asupra vieții noastre! Nu este un atac la întâmplare, ci un lucru planificat cu atenție. Acesta este un gând care dă de gândit.

Un exemplu din Iosua 9 ilustrează în acest fel lucrarea diavolului. În cartea Iosua, DOMNUL i-a condus pe copiii lui Israel la moștenirea lor: țara Canaan (Iosua 5.13-15). Canaan este un simbol al părții noastre cerești în Hristos. DOMNUL le dăduse țara (Iosua 1.2), dar ei au trebuit să lupte pentru a intra practic în posesia ei și pentru a trăi în ea. Locuitorii țării (canaaniții) sunt un simbol al „puterilor spirituale ale răutății din locurile cerești” (Efeseni 6.12), care conspiră împotriva credincioșilor, pentru a-i împiedica să se bucure de partea lor în Hristos. În Iosua 9, unii dintre locuitorii țării (gabaoniții) au venit cu viclenie la copiii lui Israel și i-au înșelat să încheie cu ei un pact de neagresiune (Iosua 9.4-15). Nu după mult timp, israeliții au descoperit că fuseseră înșelați de gabaoniți. Din moment ce Israel jurase să nu-i distrugă pe gabaoniți, ei au avut o problemă pe care și-au creat-o singuri: nu au putut scăpa de gabaoniți și astfel aceștia au devenit o povară și o distragere a atenției pentru copiii lui Israel. Toate acestea s-au întâmplat pentru că Iosua și poporul n-au întrebat pe DOMNUL (Iosua 9.14).

Întreaga armură a lui Dumnezeu

Responsabilitatea noastră este să ne îmbrăcăm cu „întreaga armură a lui Dumnezeu”. Nu este suficient să cunoaștem părțile individuale ale armurii. Nu este suficient să explicăm semnificația și funcția fiecărei părți a armurii pentru a beneficia de protecția ei; trebuie să o purtăm - „să o îmbrăcăm”. Adică, trebuie să aplicăm practic în viața noastră principiile pe care le reprezintă fiecare piesă a armurii, înainte de a putea beneficia de ele. Atenție, trebuie ca *noi*

să le îmbrăcăm; Dumnezeu nu o face pentru noi. „Haina cea mai bună” a fost pusă pe fiul risipitor când a venit la tatăl său; ea reprezintă binecuvântările lui Dumnezeu în răscumpărare. Așadar, veșmintele mântuirii sunt ceva ce Dumnezeu pune pe noi atunci când suntem mântuiți. Dar când vine vorba de „întreaga armură a lui Dumnezeu”, noi trebuie să o îmbrăcăm - este responsabilitatea noastră. Rețineți, de asemenea, că „a îmbrăca” în greacă este la timpul aorist. Aceasta înseamnă că trebuie ca noi să o facem o dată pentru totdeauna. Prin urmare, ar trebui să se citească: „După ce v-ați îmbrăcat ...” Așadar, nu este ceva pe care îl îmbrăcăm și îl dezbrăcăm mereu, după cum este necesar, ci ceva pe care l-am îmbrăcat o dată pentru totdeauna.

Când Pavel spune: „*toată* armura [completă] a lui Dumnezeu”, el spune că nu este suficient să purtăm doar o parte din ea. Ea ne este dată ca un întreg și trebuie purtată în integralitatea ei. Rețineți, de asemenea, că nu există nicio armură pentru spatele nostru. Dumnezeu nu vrea ca noi să întoarcem spatele dușmanului și să fugim. Mai degrabă, ni se spune: „Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7). Atunci când purtăm armura, diavolul este zădărnicit în încercarea sa de a ne preocupa cu alte lucruri și de a ne lua bucuria părții noastre în Hristos.

Forțele răului (6.12)

Versetul 12

Efeseni 6.12: ... pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești.

Există o serie întreagă de emisari ai răului, care mășăluiesc împotriva noastră în acest conflict; și toți încearcă să ne înșele și să ne seducă. Lupta nu este doar împotriva „diavolului” (Efeseni 6.11); este „împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești”. Aceasta este o coaliție de cinci tipuri de ființe ale răutății. Aceste ființe ale răutății denotă diferite aspecte ale răului spiritual care sunt îndreptate împotriva credinciosului. Există un exemplu al acestor cinci dușmani în Iosua 10, unde o coaliție de cinci împărați canaaniți s-a adunat pentru a lupta împotriva lui Iosua și a copiilor lui Israel, în încercarea de a-i împiedica să cucerească țara. „Adoni-Țedec” era liderul coaliției, și el este o imagine a lui satan, care este comandantul suprem al puterilor răutății din locurile cerești. Alți patru împărați se aflau sub comanda sa: „Hoham”, „Piream”, „Iafia” și „Debir” (Iosua 10.3,4).

Bătălia din Iosua 10 a avut loc în „Gabaon”, care înseamnă „un deal mare”. Ea a avut loc literalmente pe un deal, iar aceasta vorbește despre locurile cerești, unde are loc lupta noastră spirituală. Copiii lui Israel au venit din „Ghilgal”, pentru a se întâlni cu acest dușman. Acesta vorbește despre judecata de sine (Iosua 10.9). Când soarele era la apus, Iosua i-a poruncit să stea pe loc pentru încă o zi întreagă. El a făcut aceasta pentru ca ei să poată termina bătălia în mod victorios (Iosua 10.11-14). Deoarece o zi cu Domnul este ca o mie de ani (2 Petru 3.8; Psalmul 90.4), aceasta vorbește despre ziua prelungită a harului, care este acum de aproape două mii de ani! Aceasta indică faptul că vom avea această luptă cu satan și emisarii săi până la venirea Domnului - la răpire.

Ziua cea rea (6.13)

Versetul 13

Efeseni 6.13: Pentru aceasta, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și, după ce ați învins toate, să stați în picioare.

Noi nu trăim într-o vreme de pace, ci într-o vreme de luptă - luptă spirituală! Viața creștină este o luptă constantă, iar această luptă nu se oprește. Petru ne spune că trebuie să fim „treji” și „vegheți” în fața uneltirilor adversarului nostru (1 Petru 5.8). Întrucât nu știm niciodată când și unde va ataca, trebuie să trăim în alertă maximă în orice moment.

Într-un sens, „ziua cea rea” cuprinde întreaga perioadă a absenței lui Hristos din această lume; în alt sens, se referă la momentul în care dușmanul lansează un anumit atac împotriva noastră. Acestea sunt ocazii în care puterea de seducție a dușmanului apasă mai tare asupra noastră, încercând să ne smulgă din părtășia cu Hristos și să ne împiedice să ne bucurăm de partea noastră în Hristos. În fața unor astfel de momente, ar trebui să ne punem armura. Numai atunci vom putea „sta” în picioare împotriva acestui dușman. Rețineți că se spune „stați”, nu „înaintați”, deoarece nu există nicio înaintare în poziția în care această epistolă îl vede pe creștin.

Șapte piese ale armurii (6.14-20)

Versetele 14-18

Efeseni 6.14-18: Stați deci în picioare, după ce v-ați încins mijlocul cu adevărul și v-ați îmbrăcat cu platoșa dreptății și v-ați încălțat picioarele cu pregătirea Evangheliei păcii, peste toate luând scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții, ...

O serie de comentatori subliniază că această „armură a lui Dumnezeu” este formată din șapte părți, dacă includem rugăciunea:

- „**încinși cu adevărul**”

În acele vremuri, un bărbat își putea lega îmbrăcămintea lungă cu o centură. Aceasta se făcea pentru ca el să poată lucra nestingherit. În această luptă spirituală, „mijlocul nostru [coapsele] trebuie să fie încins cu adevărul”. Coapsele sunt zona șoldurilor din corpul nostru care se mișcă în timpul tuturor activităților noastre fizice. A avea coapsele încinse cu adevărul înseamnă că toate mișcările noastre în viață sunt guvernate de principiile adevărului lui Dumnezeu. Domnul Isus a exemplificat desăvârșit aceasta atunci când a fost ispitit de diavol. Cuvântul lui Dumnezeu l-a ghidat fiecare mișcare. El nu a făcut niciun pas care să nu fie justificat de Cuvântul lui Dumnezeu și de Duhul lui Dumnezeu (1 Timotei 3.16). În consecință, tacticile diavolului au fost zădărnicate. În mod similar, principiile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să ghideze toate activitățile noastre, iar rezultatul va fi același - vicleniile diavolului, menite să ne facă să gândim altfel, vor fi zădărnicate.

- „*îmbrăcați cu platoșa dreptății*”

Platoșa este o armură pe care o purtăm deasupra inimii pentru a ne proteja afecțiunile. Ea este numită platoșa „dreptății” pentru că trebuie să ne ferim ca afecțiunile noastre să nu fie influențate de nimic care nu este caracterizat de dreptatea practică. Diavolul va ținti în mod deliberat inimile noastre, pentru a-L înlocui pe Hristos în afecțiunile noastre. Așadar, să ne ferim să iubim un lucru sau o activitate atât de mult încât să se instaleze în scaunul afecțiunilor noastre și să fim copleșiți de el. Dacă suntem entuziasmați de ceva, chiar dacă nu este păcătos în sine, există un mare pericol să ne lăsăm duși de el. Știind aceasta, satan va încerca să aducă în viața noastră un lucru cu aspect nevinovat, care să se strecoare în inimile noastre. Acesta este motivul pentru care suntem avertizați în Proverbe 4.23: „Păzește-ți inima mai mult decât tot ce se păzește, pentru că din ea ies izvoarele vieții”.

- „*picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii*”

Aceasta este protecția pentru picioarele noastre. Există circumstanțe neprevăzute, dincolo de controlul nostru, care ne ating umblarea zilnică cu Domnul (despre care vorbesc picioarele). Diavolul va folosi aceste circumstanțe din viața noastră de zi cu zi pentru a ne tulbura pacea și părtășia, stricând astfel bucuria părții noastre în Hristos. Atunci când picioarele noastre sunt încălțate cu „râvna Evangheliei păcii”, întâmpinăm acest atac. Aceasta nu înseamnă că suntem gata să vestim Evanghelia oamenilor pe care îi întâlnim - acest lucru nu ne va proteja de atacurile subtile ale dușmanului. Versetul nu vorbește despre ceea ce Evanghelia comunică *altora*, ci despre ceea ce face ea *în noi*. Evanghelia ne-a adus „pace” și astfel ne pregătește să trăim în pace într-o lume plină de tulburări. Ea pune o temelie de stabilitate în sufletele noastre (acesta este sensul cuvântului „râvnă” în greacă), umplându-ne de pace. Acest lucru ne echipează pentru circumstanțele dificile ale vieții pe care le vom întâlni cu siguranță și pe care dușmanul le va folosi cu siguranță pentru a obține un punct de atac și a ne strica astfel bucuria în Domnul. Dacă trăim cu această pace interioară, pe care ne-a adus-o Evanghelia, vom fi capabili să facem față acestor circumstanțe într-un spirit de seninătate și să nu le permitem să ne frustreze și să ne îndepărteze de părtășia cu Hristos.

- „*peste toate luând scutul credinței*”

Aceasta este o protecție împotriva încercărilor dușmanului de a ne tulbura credința și încrederea în Domnul. Nu trebuie să permitem „săgeților” îndoii să-și găsească ținta în inimile noastre, făcându-ne să lăsăm mâinile să atârne în jos în descurajare. Aceste săgeți pot fi întrebări, pe care le avem cu privire la căile Domnului cu noi în legătură cu dificultățile, dezamăgirile sau durerea din viața noastră. Când permitem acestor lucruri să pătrundă în adâncul inimii noastre, devenim descurajați și pierdem bucuria a ceea ce avem în Hristos. O săgeată arzătoare a diavolului nu este o dorință bruscă de a satisface o poftă interioară - aceasta seamănă mai degrabă cu lupta din Galateni 5.17. Lupta din epistola către Efeseni presupune că credinciosul trăiește în părtășie cu Domnul și carnea nu se impune în viața sa. O săgeată arzătoare este o idee diavolească, pe care dușmanul o aruncă asupra noastră, pentru a ridica îndoii în inimile noastre cu privire la bunătatea lui Dumnezeu. Ridicarea „scutului credinței” înseamnă să ne menținem încrederea în

Dumnezeu și să credem că tot ceea ce El permite în viața noastră este, în cele din urmă, spre binele nostru (Romani 8.28), deoarece căile Sale sunt desăvârșite (Psalmul 18.30).

„Săgețile arzătoare” pot fi, de asemenea, acuzațiile condamnatoare ale diavolului îndreptate împotriva conștiinței noastre. Întrucât toți eșuăm într-un fel sau altul, dușmanul va încerca să ne țină preocupați cu neajunsurile și greșelile noastre. În acest fel, ochii noștri sunt din nou îndreptați în altă parte și nu la Hristos. Dacă ridicăm „scutul credinței” și credem că Dumnezeu este prezent pentru noi, aceste atacuri vor fi respinse.

- **„Luați și coiful mântuirii”**

Aceasta este protecția pentru gândurile noastre. Atunci când alte lucruri decât Hristos ne preocupă gândurile, inamicul poate introduce distrageri menite să ne abată de la bucuria părții noastre cerești. Atunci când ne fixăm gândurile pe Hristos și pe ceea ce avem în El, aceasta acționează ca o eliberare practică de tot felul de lucruri pe care diavolul vrea să le introducă. De aceea, această armură este numită și „coiful mântuirii”. Satan nu știe ce gândim noi; el nu este omniscient. Însă, el poate aduce în atenția noastră anumite lucruri menite să provoace anumite reacții în inimile noastre, iar astfel de sugestii ne pot conduce pe căi ale gândirii care ne îndepărtează gândul de la Hristos. El este foarte subtil; dacă o persoană este în părtășie, așa cum presupune Pavel aici, satan nu va folosi lucruri rele și josnice pentru a ne distra atenția. Și în această luptă din Efeseni 6 nu este vorba de răul pe care dușmanul îl stârnește în carnea noastră (ca în lupta din Galateni 5.17), ci de lucrurile exterioare care par inofensive și nevinovate, dar care totuși ne îndepărtează de Hristos în gândurile noastre. Acestea pot fi lucruri care privesc cariera noastră, politica, activitățile sportive, prietenii etc. Toate acestea ne pot distra atenția, dacă le acordăm un loc nepotrivit în gândurile noastre. Un frate mai în vârstă obișnuia să spună: „Ai grijă la ce te gândești și lasă-L pe Hristos să fie preocuparea gândirii tale.” - „Tu vei păzi în pace desăvârșită mintea care se sprijină pe Tine, pentru că se încrede în Tine” (Isaia 26.3).

- **„sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”**

Aceasta este protecția împotriva motivelor greșite din inimile noastre. Putem avea motive ascunse și viclene în inimile noastre, de care nu suntem conștienți, și pe care dușmanul le poate lua și folosi pentru a ne abate de pe cale. „Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, este capabilă să recunoască „gândurile și intențiile inimii” și să scoată astfel la iveală orice motiv greșit (Evrei 4.12). Dacă Îi permitem Duhului să aplice Cuvântul lui Dumnezeu în plinătatea Sa la inima și conștiința noastră, El va descoperi toate motivele adânc înrădăcinate și ascunse, astfel încât să le putem judeca înaintea lui Dumnezeu (Iov 34.32; Psalmul 139.23,24). Aceasta ne păzește să facem pași greșiți din motive rele.

Am putea crede că menționarea aici a „sabiei Duhului” este solicitarea noastră de a-l ataca ofensiv pe diavol. Însă, nicăieri în Sfânta Scriptură nu ni se cere să ne luptăm cu diavolul, să vorbim cu el sau să fugim de el. Ni se cere însă să ne „împotrivim” lui, iar dacă o facem, el va fugi de noi (Iacov 4.7; 1 Petru 5.9). În contextul din Efeseni 6, sabia nu trebuie să fie folosită împotriva dușmanului, ci împotriva noastră înșine! În mod similar, copiii lui Israel trebuiau să-și ascute cuțitele, atunci când au intrat în țara Canaan, și apoi să le folosească împotriva lor înșiși (Iosua 5.2).

- „Rugându-vă în orice timp, prin orice **rugăciune**”

În cele din urmă, trebuie să-l întâmpinăm pe vrăjmaș pe câmpul de luptă în genunchi. Aceasta vorbește despre o exprimare zilnică a dependenței de Domnul pentru păzire. Armura nu ar fi completă fără aceasta. Într-o luptă fizică, desigur, aceasta ar fi o poziție vulnerabilă, dar în această luptă spirituală în locurile cerești, este un loc de protecție și putere. Un element de protecție este „rugăciunea și cererea în Duh” (compară cu Luca 22.40). Dușmanul nu ne poate face rău dacă suntem în prezența Domnului și ne rugăm cu stăruință (Deuteronomul 33.12; 2 Împărați 6.13-17; 2 Cronici 22.10-12).

Apostolul adaugă: „veghind la aceasta cu toată stăruința”. Domnul vrea ca noi să așteptăm răspunsul la rugăciunile noastre. Aceasta se referă la exercitarea credinței. Avem tendința de a renunța prea repede. Rugăciunile noastre nu trebuie să fie doar pentru păzirea noastră în această bătălie, ci și pentru păzirea „tuturor sfinților”, deoarece dușmanul va ataca pe oricine vrea să se implice pentru Domnul.

Versetele 19.20

Efeseni 6.19,20:... și pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, pentru care sunt un ambasador în lanțuri, ca să vorbesc cu îndrăzneală în ea, așa cum trebuie să vorbesc.

Un slujitor al lui Dumnezeu atât de mare, cum era Pavel, nu a considerat inutil ca credincioșii să se roage pentru el. El își dorea rugăciunile lor, pentru ca lucrarea Domnului să continue și să prospere. El a înțeles că a existat și încă mai există o „mare luptă”, când vine vorba de adevărul spre folosul celor credincioși (Coloseni 1.28-2.1). Acesta este motivul pentru care le cere credincioșilor din Efes să se roage pentru el, pentru a putea deschide gura cu îndrăzneală pentru a proclama „taina Evangheliei”. Evanghelia nu este taina, dar ea ne aduce în binecuvântarea tainei. Evanghelia este mijlocul prin care credinciosul are parte la ceea ce dezvăluie taina. De aceea, taina este consecința adecvată a Evangheliei (Romani 16.25). Să se observe: el nu îi roagă să se roage pentru eliberarea sa din închisoare sau pentru ușurarea situației sale. Astfel, vedem în el o imagine frumoasă a supunerii față de ceea ce Domnul a îngăduit în viața sa.

Rezumat al semnificației spirituale a armurii

- Mijlocul încins - a ne mișca în viața noastră conform principiilor corecte
- Platoșa - a avea o conștiință bună cu o atitudine corectă
- Cu picioarele încălțate - într-o stare de calm și seninătate
- Scutul credinței - având încredere reală în Dumnezeu
- Coiful - având gânduri corecte
- Sabia Duhului - având motive corecte
- Rugăciune - o atitudine corectă de dependență (în genunchi)

Salutul de încheiere (6.21-24)

Versetele 21-24

Efeseni 6.21-24: Iar ca să știți și voi cele despre mine, ce fac, toate vi le va face cunoscut Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoașteți cele despre noi și să vă mângâie inimile. Pace fraților și dragoste cu credință, de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Isus Hristos. Harul fie cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție!

În salutul final al lui Pavel, este menționat „Tihic, preaiubitul fratele și slujitor credincios în Domnul”. Numele său apare de cinci ori în Noul Testament (Faptele apostolilor 20.4; Efeseni 6.21; Coloseni 4.7; 2 Timotei 4.12; Tit 3.12). Dubla sa sarcină în acest moment era de a-i informa pe credincioșii din Efes despre starea apostolului și de a le încuraja inimile.

Pavel încheie cu salutul său obișnuit. El le urează „pace”, „dragoste” și „har”.

Titlul original: „Walking Worthy of Our Calling in Our Households: Ephesians 5.22-6.9” și
„The Christian Warfare: Ephesians 6.10-20”

din *The Epistle of Paul to the Ephesians: The Purpose of the Ages*

Sursa: www.bibletruthpublishers.com/5:2-6:9

și: www.bibletruthpublishers.com/6:10-20